

РЕШЕНИЕ

№ 6523

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 26.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3789** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Производството е образувано по жалба на Г. Р. Ф Смет, гражданин на кралство Б., [дата на раждане] в [населено място], Кралство Б., Белгийски идентификационен номер 83.12.11-191.45 с лична карта № 592-9660067-15, издадена на 20.11.2019 г. от Кралство Б., валидна до 20.11.2029 г., чрез процесуален представител адвокат В. П. Т. към В., личен адв. № [ЕГН], със служебен адрес: [населено място], [улица] ет.4, срещу: Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1030-000970 от 11.04.2021 г. издадена от ОДМВР, сектор „Пътна полиция“-П. от полицейски инспектор Х. С., с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка-Временно отнемане на свидетелството за управление на моторна превозно средство на водача до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

В жалбата се сочи, че оспорваната Заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна. В хода на административното производство по издаване на заповедта са допуснати нарушения на материалния и на процесуалния закон, както и несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. Р. Ф СМЕТ чрез адв. В. П. Т., редовно призован, не изпраща представител. Постъпило е писмено становище от процесуалния

представител на жалбоподателя, в което заявява, че не възразява да се даде ход на делото и излага съображения по същество на спора.

Ответникът, полицейски инспектор в ОД НА МВР ПЪТНА ПОЛИЦИЯ – П., редовно призован, явява се лично Х. Й. С..

Заинтересована страна ОДМВР – П., редовно призована, не изпраща представител. Постъпила е молба – становище от началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – П..

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, и като извърши служебна проверка за законосъобразност по реда чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Съдът намира жалбата за допустима, като подадена от надлежна страна, срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, и в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, указан от административния орган в оспорения акт. Заповедта е връчена на жалбоподателя, а жалбата срещу заповедта е депозирана в установения от закона срок.

Със ЗППАМ № 21-1030-000970/11.04.2021 г., издадена от ОДМВР, сектор „Пътна полиция“-П. от полицейски инспектор Х. С. на Г. Р. Ф Смет, на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка-Временно отнемане на свидетелството за управление на моторна превозно средство на водача до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

При извършена проверка по график, се установило че жалбоподателят управлява МПС А. R 8 с рег. № G., след употреба на наркотично вещество-кокаин, установено с еднократен тест D. D. C. 3000 C №R. 8327961 и L. A. -0961, годен до 03/22г, който в 16,00ч. отчетел положителен резултат за употреба на /СОС/-Кокаин. Съставен е АУАН № АА/969256/11.04.2021 г., издаден е талон за изследване, протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества, приемо-предавателен протокол, докладна записка и протокол за доброволно предаване, заверен препис от съпроводително писмо до ГДНП – С..

Било образувано досъдебно производство, което с Постановление на РП-П. № 4198/2021 г., за прекратяване на наказателното производство, било прекратено поради не установяване наличие на наркотични или упойващи вещества в кръвната проба на жалбоподателя.

Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административнонаказателна отговорност.

По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки

се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение /АУАН/, съставен от компетентните длъжностни лица. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя срещу заповедта за прилагане на ПАМ.

За установяване на нарушението, извършено от жалбоподателя, е съставен АУАН, в който е описана фактическа обстановка, идентична с тази от оспорената заповед, а като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, предл. 2 от ЗДвП.

От представената административна преписка се установява, че за извършената проверка на жалбоподателя за употреба на упойващи или наркотични вещества е издаден Протокол, с резултатите от която жалбоподателят не се е съгласил, като е издаден и талон за медицинско изследване, на базата на който е дал кръвна проба.

Описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл АУАН безспорно е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. 1 от АПК, които обаче са оборени по надлежния ред в хода на производството пред настоящата инстанция.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП може да се приложи ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; изрично е посочено, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Нормата съдържа основания за прилагането на ПАМ, които са алтернативно и кумулативно дадени, но макар в оспорената пред настоящата съдебна инстанция заповед, те да не са индивидуализирани като поредност на предложението в посочената разпоредба, от установените фактически основания е явно, че органът е имал предвид едно от основанията по тази норма за прилагане на ПАМ, а именно управление на собствено МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП въвежда забрана за водача на пътно превозно средство да управлява пътно превозно средство под въздействие на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Нарушаването на забраната по отношение на наркотични вещества или техни аналози води до ангажиране на наказателната отговорност на водача на основание чл. 343б, ал. 3 от Наказателния кодекс. Тук следва да се посочи, че според чл. 23 от ЗАНН, случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, се уреждат в закон. Това изискване в случая е спазено – в чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, изрично е посочено, че мярката се прилага когато е налице управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Тази разпоредба, тълкувана съвместно с общата забрана на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, обосновава приложимостта на принудителната мярка, когато органът установи управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, независимо че деянието съставлява престъпление по посочения текст от НК.

В конкретния случай се установява, че жалбоподателят е оспорил показанията на полевия тест и е дал кръвна проба. Според представените от страните и приети по делото доказателства /резултати от поисканата съдебна химико - токсикологична експертиза на дадените проби от кръв и урина, от които не се установило наличие на наркотични вещества и техни метаболити в кръвта, но се установило наличие на следи на метаболит на кокаин в урината и в резултат на която с Постановление от 29.07.2021 г. Районна прокуратура П. е прекратено образуваното досъдебно производство за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, тъй като от установената фактическа обстановка се стига до правнообоснования извод, че с действията си Г. Смет не е осъществил от обективна страна състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК, защото по надлежния ред не е установено, че Смет е шофирал МПС след употреба на наркотични вещества. Изложени в постановлението са детайлни аргументи и съдебна практика, че съгласно текстовете на Наредба № 1 от 2017 г. употребата на наркотични вещества или техни аналози се доказва именно чрез изследване на кръвна проба, а не на урина. Предвидено е изрично, че за изследването може да се използва само кръвна проба, когато липсва проба урина, но не и обратното. Урината е била въведена с цел улесняване на самото лабораторно изследване. Изложени са също така и редица научни аргументи в насока горното, както например това, че урината за разлика от кръвта няма постоянен състав, зависи от обема течности, които лицето приема, бъбречната функция и много други фактори/.

При наличие на медицинско изследване на кръвна проба, какъвто е настоящият случай, законът е предвидил, че установените стойности от тази кръвна проба са определящи - чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. В случая по делото са представени

доказателства за надлежно проведено изследване на кръвна проба, като резултатите от т. нар. еднократен тест за упойващи вещества не са потвърдени от медицинско изследване на кръвна проба. Употребата на наркотични вещества или техни аналози следва да е безспорно установена. При резултати от кръвната проба, оборващи тези от полевия тест, недоказано се явява твърдението на административния орган за управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, респ. липсва предвидената от закона предпоставка за прилагане на принудителната административна мярка.

В горния смисъл са мотивите на Решение № 7457 от 5.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 6432/2017 г., VII отд.

Процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 21-1030-000970/11.04.2021 г., издадена от ОДМВР, сектор „Пътна полиция“-П. от полицейски инспектор Х. С., с която на Г. Р. Ф Смет, на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка-Временно отнемане на свидетелството за управление на моторна превозно средство на водача до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца, е издадена в нарушение на административно-производствените правила, поради неизясняване на фактите и обстоятелствата по случая и неизчакване на резултатите от кръвната проба, които са решаващи, както и в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Р. Ф Смет, гражданин на кралство Б., [дата на раждане] в [населено място], Кралство Б., Белгийски идентификационен номер 83.12.11-191.45 с лична карта № 592-9660067-15 издадена на 20.11.2019 г. от Кралство Б. валидна до 20.11.2029 г., чрез процесуален представител адвокат В. П. Т. към В., личен адв. № [ЕГН] , със служебен адрес: [населено място], [улица] ет.4, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1030-000970 от 11.04.2021 г. издадена от ОДМВР, сектор „Пътна полиция“-П. от полицейски инспектор Х. С., с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка-Временно отнемане на свидетелството за управление на моторна превозно средство на водача до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

